

những kỷ niệm xưa

Số 1

24 tháng 02 năm 2008

lá thư ngỏ

Khúc phim bỏ dở.

Mới viết được gần một trang về “Hành Trình Di Tản” tới đoạn Hà Tiên thì thấy không hay, bộ nhớ bị ngưng hoạt động và thấy rằng nên có sự đóng góp của nhiều người. Cho nên tôi muốn yêu cầu các bạn viết lại sự can dự của mình vào hành trình di tản. Nghĩa là thuật lại theo dạng truyện phim để giả dụ nếu người ta có thể làm phim được.

Đoạn phim còn sót mà tôi muốn biết là về đêm sóng gió ở tàu Năm Chót mà chủ ghe phải đưa tay lái cho phi công trực thăng lái cưỡi sóng qua đêm. Riêng tôi nằm bên mạn thuyền cầu nguyện mà hồn lìa khỏi xác. Tôi không biết đêm đó những ai biết là mình đang bên bờ của tử thần. Yêu cầu Hardjono Mảo thuật lại cho anh em nghe sự lo lắng và nguy hiểm của chuyến đi đó.

Đây là kinh nghiệm của tôi mà sau này tôi biết đó là pháp môn Tịnh Độ. Pháp môn mà hiện tại Sudjatmi đang tu là Thiền Tịnh song tu của phái Linh-Son và là đệ tử của Thầy Thích Huyền Vi.

Tôi cũng có một kinh nghiệm về niệm Phật nữa là mười năm trước bị giải phẫu tim, trước khi bị chích thuốc mê tôi đã niệm Phật và sau tám tiếng, khi tỉnh dậy tôi vẫn thấy mình đang niệm Phật. Do đó bây giờ tôi vẫn thường niệm Phật mỗi khi gặp khó khăn trong đời sống, song song với việc tập Latihan..Thường thường sau khi tịnh tâm trong Latihan thì mọi việc được thu xếp ổn thỏa hoặc giảm nhẹ bớt gánh nặng, hoặc được biết ý của Thiên Liêng muốn gì.

Riêng tôi sẽ cố gắng thuật lại những ngày chót sôi bỏng tại Hội.

Khúc phim thứ hai mà tôi muốn biết về mọi người trong những ngày tập Latihan chui và vượt qua trở ngại như thế nào từ sau 1975 để Subud có được như ngày nay. Điều này thì Halimah Thùy, Sudharmi Sophie và Minh Hoàng v.v. có thể cho biết được..

Riêng bạn Hoàn Hương Tổng cho biết đã gặp khó khăn gì khi tôi tới Thái Lan, đã gọi tên của bạn và Bác Hardjono Francois Maniquant cho một ký giả người Đức để y đem về Việt Nam, nói là để liên lạc dùm nhưng y đã nộp cho Công An.

Aamirudin cho biết hoạt động của Subud sau 75 và sự thành lập Subud Sidney.

Mong được đọc “Những Chặng Đường Đồi Và Subud” của Margono Tán

Muliono Phương

24.11.2007

Anh Muliono thân mến,

Anh có dự định đóng thành phim không... nếu anh không nhớ đoạn nào trong chuyện thì cứ việc hỏi tất cả mọi người ...

Tôi nhớ là thấy anh rất mệt ngày hôm đó.... nằm chèo queo bên mạn thuyền ở phía trước ...một lần Mintardjo ngồi gần đã đỡ anh dậy....

Tôi sẽ gom góp lại rồi viết cho anh sau.

Hardjono

Thông thả H sẽ kể lại phần mình biết.

Sáng nay đi Biên Hoà, H sẽ chuyển lời anh Muliono hỏi anh Hoàn Hương Tổng.

Halimah Thùy

Thân gửi Mảo,

Thực ra anh muốn có một web page về "Hành Trình Di Tản và hình ảnh" để thế hệ sau và các bạn khác biết về chúng mình có mặt ở đây như thế nào. Bạn nào có thể thực hiện được. Anh có thể góp những gì anh nhớ. Không biết có ai đồng ý không?.

Xin mấy bạn ở nhóm Huỳnh Tịnh Của lên tiếng.

Phương.

những kỷ niệm xưa

tường thuật di tản của Sudjatmi

Ngày 25 tháng 4 năm 1975 Sudjatmi đưa mẹ là bà Nguyễn thị Lê và em trai Nguyễn Hoàng Châu và Nguyễn Cao Phong vào trung tâm Huỳnh Tịnh Của để chờ đợi ra phi trường để đi di tản cùng với một nhóm huynh đệ Subud.

Chiều 26/4 được tin có trở ngại ở phi trường, với tư cách thư ký của đoàn tị nạn, Sudj đi cùng với hai người bạn, một Mỹ, ông Howard Welsh và một người Úc, không nhớ tên đi vào phi trường để yểm trợ huynh đệ Subud. Đường vô phi trường không thuận lợi. Xe đưa Sudj., Howard và bạn Subud người Úc phải trở về tòa Đại sứ Mỹ ngủ qua đêm. Vì có pháo kích, tất cả bàn ghế được lật lên để làm bia đỡ đạn. Sáng ra, Howard gọi điện thoại xin cho xe đón đưa đi phi trường. Đến cổng phi trường xe bị chặn lại và tất cả phải đi bộ vào. Lệnh trên chỉ có người Mỹ và thân nhân mới được vào phi trường để về Mỹ. Ông Howard lên tiếng rằng cô này là vợ chưa cưới của tôi!. Rồi ông lấy căn cước của Sudj. vào để làm giấy xác nhận. Khi ông ra, Sudj. nhìn ông lo lắng. Ông bảo rằng :

- Đừng lo, không phải thật đâu!, làm để qua trường mà!

Vào đến phi trường, nhóm huynh đệ Subud, kể cả mẹ và em Châu được biết đưa qua D.A.O. để lên phi cơ, chỉ còn lại Phong. Gặp Sudj. Phong mừng rỡ mếu máo khóc rằng em bị loại ra vì có người, bảo em không phải con ruột của má. Sudj. vỗ về:

- Có chị em đừng lo.

Vì tình hình lúc đó rất hỗn loạn. Cuộc đào tẩu bán chính thức của Phong rất nguy hiểm, em rất kinh hoàng khi bị loại ra. Thật ra, em là em của Muliono và là lính Hải quân đương nhiệm, nếu không được đi thì em chỉ có nước chết mà thôi. Được lệnh, mọi người sắp hàng sẽ có trực thăng bốc đi. Sudj. yên tâm gửi Phong cho Howard, Sudj. từ giã Howard để về rước gia đình di dưỡng và gia đình Muliono. Howard bảo rằng cô không về được! Tôi không bảo vệ mạng sống của cô, hơn nữa, không có tôi, cô không đưa được ai vào nữa. Không làm được gì hơn, nước mắt thi nhau chảy, vì lo cho di dưỡng không ai giúp đỡ, vì sợ Muliono không đi được. Nước mắt cứ rơi, chân vẫn phải bước. Howard bực bội, bần gãi:

- Bảo người ta xếp hàng, mỗi người một túi hành lý thôi, ai xách nhiều làm mất chỗ người khác!.

Từng chiếc trực thăng đáp xuống chở từng đoàn người đi. Rồi cũng tới phiên Sudj. thôi, cũng phải lên trực thăng đi như mọi người. Trực thăng đổ mọi người xuống một đảo nhỏ tên là Subic Bay. Liên theo đó xếp hàng để xuống thuyền nhỏ. Từ Subic Bay, hàng loạt thuyền nhỏ chở hàng loạt người tị nạn ra hải phận quốc tế. Nơi đó một số tàu hạm lộ nhô đón người tị nạn. Những chiếc dây thừng thả xuống câu người lên. Những người khỏe chỉ cần nắm chặt dây, người trên tàu kéo lên, còn trẻ con hay yếu đuối như Sudj. thì có những người lính Mỹ khỏe mạnh, một tay bồng, một tay đu dây đem lên. Tiếng trẻ con khóc, tiếng người gào thét vì mẹ lạc con, con lạc cha mẹ thảm thiết trong đêm vắng.

những kỷ niệm xưa

tường thuật di tản của Sudjatmi

Chiếc tàu Sudj. được lên là một chiếc cargo tên là Miller. Sudj. được ở trên boong tàu, ban ngày thì nắng, đêm thì mưa. Người người chen chúc nhau như kiến. Sudj. kiếm được một khúc vải xoa để dành may áo dài trong hành lý của má. Sudj. không có hành lý, chỉ có bộ quần áo trên người mà thôi, lấy căng lên che nắng, không đủ mát cho ban ngày, đêm quần lại làm mền không đủ ấm. Phong phải đưa áo vét của em cho Sudj. mặc. Thức ăn là gạo vừa ẩm vừa mốc nấu trong thùng phi, xúc trộn bằng xuống xúc tuyết. Một thùng phi đầy gạo hầm được trộn vào 10 lon cá tuna cho để ăn. Đó là thức ăn hằng ngày không có gì khác hơn. Thứ gạo ẩm và mốc này mà hồi xưa mẹ Sudj. nuôi heo cũng không xài vì cho heo ăn thứ gạo này nó bị bệnh. Bây giờ Sudj. và 8.500 người dân tỵ nạn đang ăn đó. Nước lạnh dùng để uống và khuấy sữa cho trẻ con. Đánh răng, súc miệng và tắm bằng nước biển bươm lên, không có xà bông. Mỗi người được phát cho một đĩa giấy giữ để ăn cơm trong suốt thời gian ở trên tàu. Đĩa khác được xé ra làm muống để múc cơm ăn, mỗi lần ăn xong lấy chút xíu nước tráng rửa sơ rồi để dành dùng cho bữa ăn kế. Thức ăn thiếu vệ sinh, đồ dùng thiếu vệ sinh nên bệnh tiêu chảy xảy ra, nhiều người bị nặng, ban đêm bị quăng xuống biển vì nếu không sẽ lây cho cả tàu. Vì thông thạo ngôn ngữ, Sudj. và Phong được chỉ định đi lãnh thức ăn cho nhóm khoảng 6 gia đình nên Sudj. mệt quá không ăn liền được để đến 3 giờ sau thì cơm đã thiu rồi và vì đói nên vẫn cứ ăn. Tối phiên Sudj. cũng bị tiêu chảy. Nhờ ông Howard gọi máy về Washington DC kêu cứu. Đêm đó trực thăng đáp xuống tàu cho thuốc nên Sudj. và mọi người được cứu.

Sau bảy ngày lênh đênh trên biển cả, đêm thứ bảy thấy được ánh sáng đèn điện, mọi người mừng rỡ. Tàu cập bến Guam. Sáng hôm sau Sudj. và Phong đi tìm gia đình. Tiếng loa phòng thông tin vang lên liên tục của những người tìm thân nhân thất lạc. Sudj. định nhờ văn phòng gọi nhắn tin, Phong bảo khoan đã chị, mình đi kiểm mấy gốc cây xem, may quá gặp được giấy của Châu.

“Chị Hai! Em và má đang ở trại lều số”.

Phong đi tìm lều của mẹ và Châu. Phong nhanh nhẩu bước vào trước, hỏi ở đây có bà Nguyễn thị Lê không? Trời hơi choạng vạng tối, Phong nhìn không ra bà, bà không nhìn ra Phong và Sudj., bà hỏi cô chú tìm ai? Vì lúc đó Sudj. dơ dáy như thợ máy, mình dính đầy dầu nhớt trên boong tàu, tắm không sạch. Mẹ con ôm nhau khóc. Trời đất còn thương xót cho mẹ con, chị em đoàn tụ. Sau đó gặp gỡ các huynh đệ Subud. Như gia đình chị Minh Mẫn, gia đình Liêm Khiết. Bốn tuần sau gia đình được đi nhập trại ở Ft. Chaffee để chờ định cư. Các gia đình Subud cũng từ từ nhập trại đầy đủ.

Hai tuần sau, ngày 17/6/1975 được hội Đồng Tin Lành The King Lutheran Church bảo lãnh về Connecticut.

Hai hôm sau đó có người của Hội Hồng Thập Tự đến giao thư của Muliono. Anh ấy hiện đang định cư ở Áo. Thư từ qua lại mãi đến tháng 2/1979 mới hoàn tất xong thủ tục đoàn tụ. Ngày 1 tháng 3, 1979 Muliono được đặt chân lên đất Mỹ. Bây giờ đã có Nguyễn Phú Gunarso, 27 tuổi, còn Sudj. thì đi xuất gia, theo Đạo Phật, tên mới là Thích nữ Linh Lạc.

Người viết: **Sudjatmi Nguyễn thị Dương Liễu**

Hartford, 18 Feb. 2008

những kỷ niệm xưa

còn một cái gì để nhớ

Sudharmi ơi, hơn 30 năm trôi qua rồi, nhưng chuyện cũ nhắc lại vẫn còn có thể làm rơi nước mắt được. Hồng Hạnh chỉ nhớ nhất 3 chi tiết con ghi sâu đậm trong tâm khảm của HH. Đó là gì bạn biết không?

- Sáng 30/4/1975, lúc đó còn ở nhà Sudharmi, đi ra ngõ đầu hẻm thấy một binh sĩ VNCH cỡi áo giáp, vắt xuống đất. HH có đứng lại hỏi. Anh ta trả lời: "chúng tôi thua rồi chị, mạnh ai người đó đi!"
- Buổi trưa, nghe Dương văn Minh đọc lệnh quy hàng, HH mất cảm giác, chỉ biết đưa ông cụ HH trở về nhà ngay lập tức. Đọc đường, trước Bộ tư lệnh, xe tăng, xe nhà binh, quần áo binh sĩ bỏ ngổn ngang, nằm la liệt, trong khi tiếng súng, tiếng pháo còn vang đi ùng.
- Vài ngày sau, HH đón Sudharmi đi, mà không biết đi đâu, hai đứa về nhà nằm dài, không nhìn thấy tương lai đâu cả.

Đúng như Sudharmi nói, bây giờ nhắc lại chỉ để cảm tạ Thiên Liêng, chúng mình vẫn bình yên trong vòng tay che chở của người, và cũng cảm tạ Thiên-Liêng cho chúng ta còn được có cảm xúc Còn Một Cái Gì Để Nhớ Nhưng Không Phải Để Quên.

Thương

Hồng Hạnh

31.01.2008

dở khóc dở cười

Quý Huynh Đệ ơi !

Bây giờ tiem thức nhớ lại từng đoạn phim ngắn ngắn, xin kể nhau nghe vui vui và cảm tạ Ông Trên. Đúng như người xưa và anh Margono Tấn nói: "Ai cũng có phần số! Đi hay Ở, Sống hay Chết, Sướng hay Khổ .v.v... tất cả đều có phần số của Trời cả!"

Vì lúc đó mọi người tập trung ở nhà Sudharmi, mỗi người đều chuẩn bị hành trang bằng một túi vải (mình nhớ là Rusmini Hoa, em gái mình lấy hết mấy cái khăn màn treo cửa vải dày may thành túi vải có thắt dây!). Ông Nội mình thì già rồi, nên Ông không muốn đi, cho nên Ba Má mình cũng không đi (vả lại còn một ông Anh của mình và Chú lại đóng quân ở Pleiku, chưa có tin tức gì cả ! cả nhà cũng rối như bòng bong!), Purwati Lan là em gái út, lúc đó thấy Mẹ mình không đi, cũng theo ôm cứng Mẹ khóc hoài không muốn đi..., Ông Nội lúc đó có bao nhiêu tiền mặt bèn đưa cho chị em mình để phòng hờ nơi xứ người! Mình cầm lấy vừa khóc vừa cười nói:

- "Nội ơi! Ở nước ngoài người ta đâu có xài tiền Việt-Nam!"

Má mình cũng khóc và nói:

- Nội đưa thì cầm đi"

Mình chỉ cầm một nửa, còn một nửa đưa lại cho Nội. Má mình thì đưa một ít nữ trang cho mình giữ và có nhắn nhủ gửi gắm chị em chúng mình với Ba Mẹ của Hồng Hạnh nữa.

Và còn những chuyện dở khóc dở cười! Sudharmi có một ông Cậu (em ruột của Má mình, ông đông con lắm. Sau phải đi học tập, gia đình thảm thương luôn! Bây giờ thì ở Mỹ rồi). Ông cũng muốn xin đi cùng, vì Má mình nói chuyện với Cậu. Nhưng mình lúc đó khó xử lắm, mình nói với Cậu:

- "Đây là những người có trong Hội Subud mới được!"

những kỷ niệm xưa

nhóm Huỳnh Tịnh Của

Huỳnh Tịnh Của là nhóm đi chính thức được một anh Subud Úc phụ trách. Nhóm này được di chuyển tới một biệt thự ở đường Huỳnh Tịnh Của mấy ngày trước, khoảng đây 3 xe Bus. Sau đó được chở vô phi trường Tân Sơn Nhất. Khi phi trường bị pháo kích thì được chở qua đảo Guam. Sudjatmi làm thư ký cho nhóm này.

Khi tới đảo Guam thì Phát Tâm làm đại diện nhóm, có làm danh sách nhưng lâu ngày tôi làm thất lạc rồi. Trong nhóm có gia đình bác Hồng Phúc và gia đình Hoàng Nguyên v.v...

Hiện tôi không được biết có đăng trong bản tin Subud quốc tế hồi đó không, còn nhóm "Thái29" của chúng tôi thì có tin trong đó.

Nếu bạn nào trong nhóm Huỳnh Tịnh Của có rảnh thì kể chuyện cho nghe chơi về thời gian chờ đợi tại trung tâm, khi di tản và cách tổ chức của nhóm trong thời gian ở đảo cho tới ngày đi định cư. Vì Sudjatmi có người bảo trợ sớm qua Connecticut nên tôi không biết tin tức về những người còn ở lại, đi định cư sau.

Thân,

Muliono Phương.
30.01.2008

dở khóc dở cười

Cậu năn nỉ mãi không được, cuối cùng Cậu nói với Má mình để nói với mình:

- "Thôi, không cho Cậu đi, thì làm ơn cho hai đứa con lớn của Cậu đi vậy.

Lúc đó chúng mới có 14, 15 tuổi, mình đành phải nhận một cách miễn cưỡng. Cậu bèn đưa cho mình một ít tiền đồ, bảo mình cất giữ lo dùm cho các em, vì chúng còn dại lắm, ở nhà tất cả cái gì cũng Cậu Mợ lo.

Có một chuyện buồn cười là: Muliono Toàn (em trai lớn của mình, lúc đó chưa vào Subud) có một người bạn thân thiết trong xóm (Hậu, cháu cô Hai Kim, chắt anh Liêm Minh Bích biết), lúc đó gia đình có vài anh em đã đi bằng trực thăng đón tại nhà, chỉ còn Hậu và vài người chưa đi, mà Hậu nói với mình vì thân với Toàn nên lúc nào cũng muốn cùng đi với Toàn, và xin cho đi cùng, đưa cho mình 3 triệu (lúc đó nhiều lắm!), mình từ chối không nhận, mình cũng nói:

- "đây là của Hội mới được đi, không có cần tiền."

Tội nghiệp, ngày nào Hậu với Toàn cũng năn nỉ mình. Có một hôm, đến bây giờ Sudharmi hãy còn nhớ rất rõ, mình nói với Hậu:

- " Em đừng buồn chị, chị không phải xấu với em đâu, biết đâu sau này em đi được mà tụi chị ở lại thì sao? "

Sau đó, nghe nói mấy chị em còn lại của Hậu đã ra đi và gặp nhiều cơn gió bão, họ cầu nguyện Phật Quan Âm Cứu Nạn, nên thoát khỏi, và nghe nói cả nhà đã đoàn tụ và ăn chay trường để Tạ Ơn và làm nhiều công quả tốt lắm, nay đã thành công rất lớn ở Mỹ. (Vì trước khi mình qua đây, Hậu có về Việt-Nam mấy lần, ghé thăm nhà mình, kể chuyện xưa và nói chuyện Đạo với mình rất vui nhộn và cười bể bụng luôn!

Cầu xin Ơn Trên luôn ban Ân Lành đến cùng tất cả và xin Cảm Tạ Đấng Thượng Đế Toàn Năng Duy Nhất.

Sudharmi Sophie

01.02.2008

những kỷ niệm xưa

nhóm nhỏ

Riêng có một nhóm nhỏ thì tập trung tại nhà Sudharmi, do anh Hoàn Toàn dẫn, cứ đợi ở đó sẽ có người đến kêu đi: cả nhà của Kim Dung (tức là Hồng Hạnh đó!), anh Đạt hay ..? (bây giờ không nhớ rõ tên, ở xóm vừa gạo, anh Hoàng Nam biết rõ, sau anh chờ không được và nhớ tới vợ đang có bầu, nên đã bỏ về....và là sĩ quan, nên Thời gian sau gia đình anh rất khổ sở, huynh đệ có giúp đỡ anh chút ít phần nào, có dạo anh phải đập xích lô để mưu sinh, nhưng vì cuộc sống khó khăn quá, ít gặp được anh ... còn bây giờ thì không biết anh ở đâu nữa ...) và với Liêm Minh Bích, không biết có phải hôn?....

Sau khi đợi dài cả cổ, biết không đi được nữa, ai về nhà nấy mà lòng hoang mang và ngổn ngang đốn đau và rối như tơ vò, không biết ngày sau sẽ ra sao, nhất là Ba của Hồng hạnh, mình nhớ rõ ông Cụ hoảng hốt tốt cùng... (vài năm sau thì Ông ra đi bên kia thế giới.... lần lượt các con cháu cũng tìm cách ra đi và ở hải ngoại gần hết)

Mấy hôm sau, Hồng Hạnh chở Sophie đi dạo đường phố bằng xe Honda PC như người điên giữa thành phố, nước mắt cứ lăn tròn, nhìn người đi kẻ chạy ngơ ngác ngác, mặt mày phờ phạc thật thảm thương và gia đình Nga Nguyệt nữa thật là khổ đau trăm chiều...

Nhưng sau đó, không biết Trời thương làm sao mà những người còn lại thật lạ lùng lại gặp nhau và cùng nhau tiếp tục tu tập Latihan Subud theo từng nhóm nhỏ, và thật hi hữu và vui nhộn là luôn có những buổi Selamatan cầu nguyện đủ thứ trên cái cõi đời Ô Trọc này (dù những buổi Selamatan, sau khi làm latihan xong, đôi lúc chỉ có nước lạnh và ít trái cây, nhưng luôn bằng tâm Chân Thành với Ông Trên để cầu nguyện cho Vị huynh đệ này hay gia đình Vị huynh đệ kia .v.v... và nhất là luôn cầu mong được sống Bình An và còn nữa khi gặp nhau trên chùa Hối với Bác François.

Sudharmi Sophie
01.02.2008

nhóm Thái 29

Chiều hôm 30, sau khi mọi người đã vào sân bay rồi, tôi lấy xe hơi của anh Tổng đi mua bánh mì đem vào tiếp tế, nhưng lính gác phi trường không cho xe vô, chỉ cho người vô thôi nên tôi không dám để xe ở ngoài và trở về Hội. Đi qua bến Bạch Đằng, tàu Trường Xuân còn đó. Trong khi đó thì ở nhà tôi, mỗi người đã sẵn sàng một valise rồi để chờ người đến đón nên tôi nghĩ rằng về cũng không còn ai nữa.

Số người còn ở lại Hội lúc đó là 30 người. Đêm đó chúng tôi trắc nghiệm là phải đi. Nhưng khi đến Rạch Giá thì anh Tổng nói riêng với tôi là phải về vì có người con trai út mới sanh. Do đó khi sang tới Thái Lan thì anh Hội Trưởng Subud Thái là anh Hassan Vogel đặt tên cho nhóm này là Thái29. Chúng tôi sống chung với nhau trong trại Tỵ nạn ở Áo và coi nhau như anh chị em ruột một nhà.

Muliono Phương.
30.01.2008

Hai đứa em của em cũng chuẩn bị để ra đi, ngồi nhà chờ Hậu vào gọi là lên đường và chờ luôn tới ... ngày nay.

Ai cũng có phần số cả.

Margono Tấn
01.02.2008

những kỷ niệm xưa

đêm trăng trên thuyền Thái

M.Tân: đọc cảm động quá anh Cả ơi, tưởng những anh chị em đi máy bay sướng hơn anh em Thái 29 tụi mình, hóa ra họ cũng ngất ngư, tí xíu nữa bị quăng xuống biển cho cá xơi, dễ sợ thiệt. Đúng là, ai có qua cầu mới hay. Bọn mình, ngoại trừ thời gian trên tàu ông Năm Chót là chết dờ sống dờ. Khi qua tàu Thái thì vừa ngắm trăng vừa ăn cháo, Mão không chừng làm được mấy bài thơ tả cảnh tả tình.

H.Mão: bước lên thuyền Thái, tôi còn lo sợ hơn ở trên ghe ông Năm, nhìn năm ông "vọi" Thái Lan trên thuyền thấy kinh quá... lúc nào cũng liếc chừng mấy ông ấy... hhhh thơ thần chỉ để được mỗi cái tựa là.... chắc tiêu quá...

M.Phương: Lúc đó tôi còn giữ một con dao yếm dài khoảng hai gang tay, chỉ khi lên Songkhla mới nộp cho mấy người lính Hải Quân Hoàng gia đó thôi. Mấy người đó thật tốt, họ đã tìm thử số thuyền của cái tàu đánh cá Thái Lan đó mà không được.

Tôi nhớ nhất là lúc thấy mấy người đó xuống hầm đem lên một con cá lớn để nấu cháo cho tụi mình. Lúc đó thì ngon hơn bữa canh chua cá lóc hôm tới Cần Thơ.

M.Tân: có bữa canh chua cá lóc ở Cần thơ? Em chớ nhớ gì hết, lòng buồn quá có ăn uống được gì đâu mà nhớ, chỉ nhớ lúc ngồi trong cái quán ở Rạch Giá, bên kia có mấy ông 30.4 cầm mấy đồng tiền miền Bắc vừa ngắm vừa nói năng ồn ào, ngồi bên này vừa buồn vừa nản vừa teo.

Trên tàu Thái, đêm tối lần đầu đầu óc thanh thoi nhìn bầu trời có mấy chòm sao, nhớ tới bài học ở quán trường ngày xưa, bài: mưu sinh thoát hiểm, nhìn sao để định hướng đi. Em chỉ từng chòm sao và nói cho Minh nghe.

M.Hạnh: Thấy mình khổ không kém gì Cao Miên mà họ làm được film khiến cả thế giới rúng động, còn mình thì chưa có gì, chỉ có mấy cái films Mỹ làm sai bét, toàn để khoe tụi nó ra.

Tôi đọc mà hồi hộp, lo lắng như đang chứng kiến tại chỗ vậy, thấy muốn khóc, tội nghiệp quá. Ba tôi cũng có thuật chuyện đi trốn mà không biết tôi để đâu rồi, cũng khổ lắm, thứ nhứt là phải ở trại tỵ nạn gần 6 tháng. Nhưng so với mấy người ở Bidong thì vẫn còn sướng hơn nhiều lắm.

S.Sophie: Còn ở nhà Sophie, ngày nào mà huynh đệ tập mạnh: khóc, la hét to quá, thì rất sợ. Nhất là gia đình của cô Huyền (không biết gia đình Bác ấy bây giờ ở nơi mô, còn cô Huyền thì nghe nói không còn trên thế gian). Có một hôm Latihan, hai cô chị, một cô khóc và nhẩy đập vào tủ đùng đùng, còn một cô thì khóc hú hụ. Ông anh của mình sợ quá, đứng ngay cửa buông tập hét lên: "Làm gì mà la khóc dữ vậy!". Lúc đó Má và mình cùng mọi người cũng "teo" luôn và tự nhiên tất cả đều ngưng tập, mặc dù chưa hết giờ tập.

H.Thùy: "nghe" kể lại mà thấy thương bản thân và tội nghiệp cho anh chị em mình đến xót xa. Tất cả đều là những bài học, học đi học lại mà vẫn chưa thấm nhuần, đã kinh qua nhưng hầu như không còn gì trong ký ức. Mỗi người mỗi cảnh, không ai vẹn toàn.

Nhiều lúc tự hỏi mình đã sẵn sàng hành trang để lên đường chưa, nhưng dấu đấng cay khổ sở sao vẫn thấy yêu tha thiết cõi đời này.

những kỷ niệm xưa

di tản ... tâm linh

Nhân dịp "Di Tản ... Tâm Linh" tôi xin rắng ghi lại những gì còn nhớ. Đồng thời cũng xin có lời tường trần với những người tôi có dịp gặp và kêu gọi chuẩn bị để di tản.

Mặc dầu tôi chỉ ghi tên gia đình tôi (Má và 2 em gái) nhưng không biết sao bà con vẫn tụ tập đầy nhà ở Tân Định và cả những người hàng xóm cũng muốn theo cùng.

Chiều ngày 30/4 sau khi đốt hết những giấy tờ ở Hội, khoảng 5 giờ chiều, tôi về nhà, tắm rửa, ăn cơm tối và thông báo cho mọi người biết chương trình di tản của Hội đã không thành và bãi bỏ. Buồn lắm và ai nấy đều nhốn nháo cả. Không hiểu sao tôi gọi Liên, em gái kế của tôi, đem cặp đựng giấy tờ ra. Tôi có dặn Liên may 1 túi nhỏ cho mỗi người trong gia đình để đựng quần áo và tôi có mua 1 cặp da để đựng tất cả giấy tờ. Liên đem cặp ra và tôi không thể nào quên được cái nhìn của 2 anh em lúc đó. Hình như chúng tôi chợt hiểu ra số mạng đã an bài. Tôi chỉ lấy cái thẻ hội viên Subud rồi rời nhà ra Hội. Dọc đường tôi không để ý gì hết những sự rối loạn đang xảy ra, chỉ còn nhớ khi ngang qua 1 ngã tư nào đó, gặp 1 bộ đội bạn quân phục chỉnh tề, tuổi độ 15-16, mặt trắng xanh, đứng gác đường ngơ ngác.

Đến Hội, mọi người chào hỏi thăm những tin tức giờ chót rồi thẩn thờ im lặng,... cầu nguyện 1 phép mầu. Khoảng 9 giờ tối có Long (bạn Margono Tấn) đến để dò hỏi tình hình. Khi biết được chương trình của Hội đã không thành, Long nói sẽ tìm đường đi riêng. Như 1 ngọn đèn bực sáng, các Huynh Đệ tụ họp lại và đồng ý di tản bằng cách nào đó,... Anh Hoàng Cung cho biết anh có người em ở Hà Tiên, nếu đi miền Tây thì để anh hỏi đứa em vợ của anh. Anh đi 1 lát trở lại với anh Sĩ... Anh Sĩ nêu ra ý về Hà Tiên vì anh là thợ công, anh Hoàn Hương giúp xe,... Qua trắc nghiệm hầu hết mọi người nhận được nên đi. Sau đó Huynh Đệ điều nghiên và phân chia trách nhiệm, anh Aamirudin buồn lòng ở lại giữ Hội. Riêng tôi cũng không đi vì buồn quá, cảm thấy mệt mỏi, đầu óc không còn nghĩ ngợi gì được cả,... bèn vào phòng tập nằm liệt.

Trong mùa Ramadhan 1974, tôi có được thấy 1 hình ảnh. Với trạng thái nửa mê nửa tỉnh tôi thấy bên ngoài trụ sở Hội (giống như những bức ảnh thường chụp) rồi như có 1 tấm màn (giống như màn sân khấu) từ từ kéo xuống che mất dần nhà Hội, kèm theo đó là nỗi buồn tôi chưa bao giờ trải qua. Thời gian sau đó hình ảnh này thường hay trở lại. Tôi nghĩ quần không biết ai mất đây hay là có biến cố gì xảy ra, nhưng tôi nghĩ không gì phải làm tôi buồn đến như vậy,...

Trong khi nằm liệt trong phòng, tôi như ngủ mê mặc dầu vẫn chập chờn nghe và biết các Huynh Đệ đang xếp dọn cho chuyến đi. Một hiện tượng lại xảy đến với tôi, giống như đi xem hát vậy. Tôi thấy lại những gì xảy ra trong đời tôi, vì sao tôi vào Subud với những kỳ ngộ của Latihan. Tôi được biết tôi nên ra đi, mọi việc sẽ được an bài. Giờ đây tôi hiểu nỗi buồn thâm sâu bao lâu nay là vì tôi phải xa gia đình thân thương và nhất là Má tôi, người mẹ tật nguyện mà tôi vẫn luôn thương kính,...

những kỷ niệm xưa

di tản ... tâm linh

Hình như linh hồn tôi suy nghĩ dùm tôi lúc đó. Bừng tỉnh dậy, ngồi lên, cùng lúc anh Mintardjo trở tới, hỏi: "Mawardi, em có đi không?" (Lúc ấy anh đi hỏi Huynh Đệ lần chót, xem ai đi ai ở). Tôi trả lời ngay: "Dạ, em đi". Tôi không quên được phản ứng anh lúc đó. Anh có vẻ vui mừng, lộ vẻ thế là xong. Nhìn anh tôi hiểu rằng những gì tôi vừa mơ thấy không phải là mơ, mà là 1 Ân Huệ. Anh hỏi tôi có cần về nhà lấy đồ đạc gì không, có lẽ anh thấy tôi chỉ nằm liệt. Với nỗi buồn còn đó tôi không thể về nhà được, chỉ nhờ anh Aamirudin đem giùm xe gắn máy về cho Má tôi, cho biết tôi ra đi với Huynh Đệ và xin Má tha lỗi cho,...

Khoảng 6 giờ sáng, ngày 1/5, xe nhóm rời Saigon. Với tâm hồn buồn tôi không thiết gì đến cảnh vật, ăn uống,... chỉ muốn 1 mình cứ mang tâm sự. Huynh Đệ biểu sao làm vậy. Xui khiến tôi có thêm 1 người bạn mới, đó là Margono Tấn. Tấn kể, biết tôi từ lâu, qua lớp dịch lý của thầy Mẫn, nhưng tôi không nhớ gì cả ... quê ghê. Tôi chỉ nhớ Tấn qua những lần tập Latihan; nói chuyện với Bác Đào (Má của Tấn) thường xuyên hơn, vì Bác hay hỏi thăm việc học của tôi khi gặp ở Hội.

Tôi chưa từng đi biển bao giờ (tắm biển thì có, thích lắm), nhưng không hiểu sao, trong đêm đầu tiên ở ghe ông Năm Chót, mưa gió ào ào, tôi không hề thấy lạnh hay say sóng. Ngồi dựa mạn ghe, cạnh tôi anh Hoàn Toàn mệt lả, mặt mày xanh dờn; tôi vỗ về, khuyên anh ráng ngủ. Nhìn ra biển, mưa tầm tã, sóng cao độ mái hiên nhà, thấy mạng mình không có nghĩa lý gì, tôi cũng muốn ưu tư, lo sợ lắm chứ, nhưng không hiểu sao cảm giác Latihan lại đến, giúp tôi nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt ra thì trời đã sáng và mọi người đang sửa soạn dùng cơm,...

Thêm 1 ngày lênh đênh trên biển, gặp thuyền đánh cá Thái, mừng quá khi được đổi ghe. Vui quá còn chụp hình làm kỷ niệm. Công nhận những bữa cơm trên thuyền Thái ngon tuyệt, cơm trắng, cá thừa mứa, cà phê đen đá ngọt lịm,... Khi thuyền gần cập bến Songkla cá heo đua thuyền trông thật ngoạn mục, thái bình.

Viết ra đây vài hàng tâm sự, mong Huynh Đệ tha thứ cho những gì thiếu sót.

Mawardi

Sydney, ngày 5.3.08

những kỷ niệm xưa

xin chọn nơi này làm quê hương cho đầu có ... khó thương

Chuyện đã ba mươi mấy năm rồi mà cứ tưởng như hôm qua, hôm kia.

Hôm đó, anh Hoàn Toàn có lại nhà, hỏi cặn kẽ xem có quyết định đi hay không. Tôi xác định rõ là muốn đi. Lúc đó, gia đình tôi cũng không nhất trí. Ba tôi cứ mãi ngăn ngừa vì không nỡ bỏ lại tất cả mọi thứ mà ông đã để tâm huyết bao nhiêu năm trời. Khoảng thời gian đó, ba tôi chưa được khai mở nên không sao có thể nhận định và làm chủ được sức mạnh vật chất chi phối tâm trí người. Chúng tôi thấy ba tôi như vậy cũng không nỡ để ba tôi ở lại. Có lẽ như vậy mà Trời xui khiến không ai quay trở lại nhà tôi để đón chúng tôi cùng đi như đã hứa. Mà dù có mong đợi nhưng trong tâm tôi cũng không hề oán trách anh chị em đã bỏ mình ở lại. Lúc đó, tôi không tưởng tượng ra nổi những khó khăn phức tạp mà anh em đã phải đương đầu khi quyết định ra đi và kéo thêm những ai nữa đi cùng. Chắc là phức tạp và vô cùng khó khăn trong hoàn cảnh đầy khốn trương đó.

Chờ cho đến ngày hôm sau tôi mới biết chắc chắn. Vậy là tôi bị bỏ lại rồi. Tôi âm thầm lặng lẽ chấp nhận thực tại của một kẻ bị lưu đày ngay trên quê hương mình.

Sáng ra, vừa mở mắt đã nghe tiếng léo nhéo ở đài phát thanh với cô xướng ngôn viên có giọng nói giống như tiếng sắt cửa trên bàn nạo. Đúng là tra tấn cả thính giác con người! Người dân ở Saigon dạo đó đã phải chịu đựng tiếng nói của đài phát thanh mỗi sáng như thế trong vòng mấy năm liền. Con người đâm ra ngờ nghếch ngớ ngẩn, đầu óc đầu mà nghĩ tới chuyện phản kháng. Vậy mà bản năng sinh tồn đã khiến người ta có thể nghĩ ra mọi phương cách để kiếm sống chưa hề thấy trước đó. Chợ trời bung ra khắp nơi. Người ta mua đi bán lại những món mà thời "ngụy" hầu như chẳng ai để mắt tới: áo quần cũ, vật dụng trong nhà như nồi niêu, xoong chảo, quạt máy, đèn đóm ... cũng được đem ra bày bán mà cũng có người mua.

Khoảng thời gian đó, chúng tôi như những kẻ bất đắc chí. Tôi cứ lang thang chỗ này chỗ kia, và thường tới trụ sở cũ mà lòng đau như cắt. Dì Tư giữ xe đạp ở nhà chung tưởng tôi là kẻ tứ cố vô thân, dì đem lòng thương nên có lần đề nghị: "Thôi con về ở với dì đi để dì nuôi cho ăn học." Tôi chỉ cười mà không nói gì.

Một ngày khác, trở lại nhà chung lần nữa, tôi gặp bác Hardjono Francois. Bác chỉ cho tới nhà bác Lê làm latihan chiều hôm đó. Tôi như kẻ vớ được phao cứu sinh. Phải nói là tới với những người cùng làm latihan, tôi mới gặp được những người cùng chiến tuyến để có thể nói năng thoải mái mà không sợ bị ghép vào tội phản động. Nỗi đau khổ nhờ đó cũng nguôi ngoai rất nhiều.

những kỷ niệm xưa

xin chọn nơi này làm quê hương cho dầu có ... khó thương

Rồi như một sự sắp đặt, anh Roosdiana và chị Minh Hoàng gặp bác Francois. Bốn người trên bốn chiếc xe đạp cùng nhau rong ruổi khắp hang cùng ngõ hẻm, tìm kiếm và phăng dần ra những khuôn mặt thân thuộc ngày xưa: bác Biếu, chị Phi Phong, gia đình chị Arti Hiền với bảy người theo Subud ở khu vực Trương Minh Giảng. Bàn Cờ thì có Tarmini Quý Hương, Martini Huyền, sau này phăng lần ra nhiều anh chị em khác nữa. Càng ngày, chúng tôi dần dần bắt liên lạc với nhau nhiều hơn. Số người tăng lên dần. Chúng tôi tới với nhau như tìm hơi ấm và nương tựa nhau về tâm linh. Và thánh đường Jamia Mosque là nơi anh chị em Subud Việt Nam đã có thời chọn làm địa điểm để họp mặt nhau khi cần.

Năm 1976, lễ sinh nhật của Bapak đã được tổ chức ở thánh đường Jamia Mosque với 57 anh chị em Subud. Một trong những ngày vui sau biến cố.

Câu chuyện sẽ tiếp theo sau này.

Có thể nói chỉ một niềm vui nhỏ cũng có thể là liều thuốc hồi sinh, vực con người ta trở dậy, sau một thời gian dài như cái xác còn sống nhưng không còn sinh khí. Nhớ có lần Sudharmi đưa tôi vào hẻm, lại nhà Mawardi, gặp bác Kadarshi, nhìn miệng cười một trăm phần trăm của bác, tôi như gặp lại người bà con thân thuộc, dầu chỉ mới gặp bác lần đầu. Trời, phải nói là tôi rất hạnh phúc với cảm xúc đó, sau một thời gian ngơ ngáo lạc lõng. Chỉ một nụ cười cũng như ánh sáng có thể xua tan bóng tối ưu phiền.

Và trong suốt cuộc đời, nhiều lần tôi đã bắt gặp niềm vui đơn sơ như thế, Nhưng nhờ đó, tôi đã được tiếp thêm sức mạnh để đi trọn con đường đầy thử thách với lòng tự tại vô ngại. Và nếu có phải chọn một lần nữa để đi hay ở thì tôi vẫn sẽ không ngần ngại chọn nơi này để làm nơi ở lại, cho tới khi nào mình không còn ích lợi gì nữa cho mọi người.

Halimah Thùy

7.3.2008